

gelsesbestemmelsen i lov om arbejdsmarkedsfonde § 7, stk. 4.

Hovedreglen i EF-forordningen er, at en selvstændigt erhvervsdrivende er omfattet af de sociale sikringsregler i den medlemsstat, som den pågældende hovedsagelig er tilknyttet. Det betyder bl.a., at en selvstændigt erhvervsdrivende med bopæl og dermed fuldt skattepligtig i Danmark, hvis erhvervsmæssige aktiviteter foregår både i Danmark og Tyskland, har krav på sociale sikringsydelser fra Danmark i overensstemmelse med de særlige regler herom. I denne situation kan der ikke ske fritagelse for bidragspligten. Hvis den pågældende derimod udelukkende er erhvervsaktiv i Tyskland, er det de tyske sociale sikringsregler, der finder anvendelse. I denne situation vil den selvstændigt erhvervsdrivende kunne fritages for bidragspligten i Danmark.

Det forekommer mig ikke urimeligt og i øvrigt i god overensstemmelse med EU's regler på området, at en selvstændigt erhvervsdrivende med indkomst fra selvstændig erhvervsaktivitet fra udlandet og fra erhvervsmæssig aktivitet i Danmark, der er bosiddende i Danmark og omfattet af dansk social sikringslovgivning med ret til at modtage ydelser efter samme, også betaler hertil gennem arbejdsmarkedsbidraget af den udenlandske indkomst.

Spm. nr. S 1925

Til skatteministeren (10/4 96) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil ministeren redegøre for den kommende udlægning af skattesager fra Ligningsrådet til Told- og Skattestyrelsen og herunder redegøre for, hvorledes det sikres, at det folkevalgte element ikke mister indflydelse på afgørelserne, når disse fremover træffes i Told- og Skattestyrelsen eller i regionerne?«

Begrundelse

Efter lovændringer i december 1995 kan de statslige myndigheder bemyndiges til at træffe afgørelser i forskellige typer af skattesager, der hidtil har været truffet i Ligningsrådet.

Ligningsrådet består som bekendt af medlemmer udpeget af Folketinget og – for nogle

vedkommende efter indstilling fra organisationer – af skatteministeren. Dette for at sikre, at rådet bl.a. tager hensyn til retssikkerhedsproblematikken og til praktiske konsekvenser, som det kan være vanskeligt for de statslige myndigheder at tage hensyn til i samme omfang.

Hvis den kommende udlægning fjerner vigtige afgørelser fra Ligningsrådet, er der risiko for, at retssikkerheden træder i baggrunden, og risiko for, at der i sagsbehandlingen især forfølges fiskale hensyn i stedet for de mere generelle hensyn til borgerne, som kan tages i et alsidigt sammensat råd.

Spørgeren er af den opfattelse, at en udlægning af Ligningsrådets sager til den statslige administration er i strid med de tendenser, som ellers langt om længe gør sig gældende i skatteretten. Dette viser sig bl.a. ved en styrkelse af lægmandselementet gennem skatteankenævne, med en større adskillelse mellem ankenævnens lægmandselement og den lokale skatteadministration til følge. Ministeren bedes i sin besvarelse medtage sin kommentar til dette synspunkt.

Svar (19/4 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Ved lov nr. 1104 af 20. december 1995 fik Ligningsrådet mulighed for at udlægge sager om bindende forhåndsbesked, sager vedrørende kulbrinteopkrævningslovens § 2, stk. 1 og 3, samt sager vedrørende realrenteafgiftslovens §§ 18, stk. 1 og 7, og 20, stk. 1, til de statslige skattemyndigheder.

Spørgsmålet om udlægning har været drøftet dels i Ligningsrådet, dels i en arbejdsgruppe bestående af 5 ligningsrådsmedlemmer, herunder Ligningsrådets formand.

Ligningsrådet har herefter på mødet den 16. april 1996 vedtaget at udlægge afgørelsen af anmodninger om bindende forhåndsbesked dels om værdiansættelse, der ikke indeholder fortolkningsproblemer, og dels om næring ved fast ejendom til told- og skatteregionerne.

Endvidere vedtog Ligningsrådet at udlægge de kulbrintesager, der ikke angår principielle spørgsmål, og de kulbrintesager, der vedrører områder, hvor der er skabt en fast praksis. Sagerne vedrørende kulbrinteopkrævningslovens § 2, stk. 1 (om koncessionshaverne), er udlagt til Told- og Skattestyrelsen, mens sager